

- [Home](#)
- [Politică](#)
- [Cultură](#)
- [Orașe SUA](#)
- [Meditații Creștine](#)
- [Mica Publicitate](#)
- [Arhiva](#)
- [Links](#)
- [Costache Ioanid](#)
- [Imagini Romania](#)
- [Imagini Portland](#)
- [TV Romania](#)
- [Filme vechi si noi](#)
- [Ted Pope](#)

Revistă - Forum a Românilor Americani

- [English](#)
- [Editori](#)
- [Editorial](#)
- [Contact](#)
- [Abonamente](#)
- [Church Directory](#)
- [Guestbook](#)
- [Israel](#)
- [Ultima oră](#)
- [Noutati Medicale](#)
- [Business PDX](#)

Optimism și ceață în Orientul Mijlociu

de Petre Iancu (DW)

Miercuri Bush s-a consultat cu liderii israelieni, pentru ca joi să confere cu liderul palestinian Abbas. Toate părțile și-au reiterat voința de a ajunge la un acord. Dar cum se va articula acesta nu e clar defel.

Îl s-a reproșat președintelui american George Bush că nu s-ar ocupa destul de Orientul Mijlociu și de aplanarea conflictului dintre israelieni și palestinieni. Iată că Bush și-a încheiat vizita efectuată în Israel și la Ramallah unde și-a exprimat încrederea în posibilitatea realizării unui țel pe cât de ambițios pe atât de măreț: pacea și crearea încă în cursul acestui an 2008 a unui stat palestinian democratic, care să conviețuiască alături de statul democratic israelian.

Din unghiul multor observatori, ceața care învâluie procesul de pace din Orientul Mijlociu persistă însă și nu se va risipi nici multă vreme după ce se vor fi stins ecourile acestei vizite.

La Ierusalim, Bush le-a atras atenția palestinianilor că puternica alianță dintre America și Israel constituie o garanție de securitate pentru acest din urmă stat, ca stat evreiesc. Or, deocamdată, un impediment major în calea unei păci reale și durabile e faptul, că prea puțini palestinieni sunt dispuși să accepte Israelul ca stat evreu.

Concomitent, Bush le-a cerut israelienilor să-și desființeze așezările edificate fără aprobare oficială și să pună capăt ocupației, astfel încât să se poată crea un stat palestinian pe un teritoriu contiguu. Or, oficialitățile de la Ierusalim au subliniat odată în plus că n-au de gând să oprească dezvoltarea centrelor de populație de pe malul apusean al Iordanului, ori să considere cartierele evreiești din estul Ierusalimului ca fiind „colonii”.

În plus, Israelul se află sub un permanent tir de rachete din Gaza. Israelienii au reliefat că pacea nu se va putea face dacă nu încetează terorismul, iar Gaza, controlată de organizația islamistă Hamas, continuă să fie un focar de terorism și extremism inspirate și susținute de Iran. Care „continuă să fie o amenințare la adresa păcii mondiale”, după cum a ținut să precizeze George Bush, arătându-se alertat nu doar de natura regimului de la Teheran, ci și de posibilitatea ca acest stat pe cît de agresiv pe atît de netransparent să-și continue proiectele de fabricare a bombei atomice.

Devreme ce Iranul amenință atât regimurile statelor din golf și Israelul dorința lui Bush de a convinge țările arabe să se ralieze deopotrivă eforturilor de izolare a Iranului și strădaniilor de pace în conflictul israeliano-palestinian e cât se poate de rezonabilă.

Nu e însă deloc clar că șeful Casei Albe va izbuti acest veritabil tur de forță de a scoate țările arabe din pasivitate în răstimpul scurt rămas până la expirarea mandatului său. Cu atît mai mult cu cît palestinienii și lumea arabă îi ceruseră lui Bush să forțeze Israelul să procedeze la noi concesii unilaterale. Or, președintele american a refuzat ideea unui dictat al SUA. Pe bună dreptate, devreme ce pacea cu de-a sila nu se poate face.

La fel de greu e de crezut într-un acord de durată, cîtă vreme palestinienii nu optează ei înșiși, clar și fără echivoc, pentru democrație.

În aceste condiții cu totul precare, optimismul afișat de președintele american în Israel pare multor analiști deplasat. Ce-i drept, optimismul poate fi benefic, în special în situații disperate. E în orice caz o atitudine mai eficientă decît pesimismul negru sau scepticismul perpetuu.

Dar e greu de crezut că speranțele exprimate de Bush vor pune capăt tirurilor de rachete din Gaza, sau îi vor da lui Mahmud Abbas posibilitatea de a-și recupera controlul asupra fâșiei, în care domnește Hamas.

Confirmed: Barack Obama Practiced Islam

by Daniel Pipes (Jerusalem Post)

In a recent analysis, "Was Barack Obama a Muslim?" I surveyed available evidence and found it suggests "Obama was born a Muslim to a non-practicing Muslim father and for some years had a reasonably Muslim upbringing under the auspices of his Indonesian step-father." In response, David Brock's organization, Media Matters for America (MMfA), which calls itself a "progressive research and information center dedicated to comprehensively monitoring, analyzing, and correcting conservative misinformation in the U.S. media," has criticized one of my sources of information.

MMfA contends in "Daniel Pipes relied on disputed LA Times article to revive Obama-Muslim falsehood," that "key aspects" of a March 16, 2007, Los Angeles Times article I quoted were later challenged by another newspaper account, "History of schooling distorted," by Kim Barker in the Chicago Tribune on March 25.

Falsehood? That's a strong word.

To assess MMfA's claim, let's review its preferred article and examine what Barker has to say on four topics related to Obama's Indonesian years, 1967-71:

His attendance at a Catholic school;

His attendance at a public school;

His step-father, Lolo Soetoro; and

His friend, Zulfan Adi.

To start with, about the Catholic school, Fransiskus Strada Asisia, which Obama attended 1967-70 (words in square brackets are added by me):

Interviews with dozens of former classmates, teachers, neighbors and friends show that Obama was not a regular practicing Muslim when he was in Indonesia, despite being listed as a Muslim on the registration form for the Catholic school, Strada Asisia, where he attended 1st through 3rd grades. At the time, the school most likely registered children based on the religion of their fathers, said [Israella Pareira] Darmawan, Obama's former [1st-grade] teacher. Because Soetoro was a Muslim, Obama was listed as a Muslim, she said.

The enrollment form from the Catholic school, which has been cited as evidence that Obama was a Muslim in Indonesia [including by the Los Angeles Times], also was rife with errors. It listed Obama as an Indonesian, listed his previous school incorrectly and failed to list his mother, Ann, at all.

About Obama's time at a public elementary school, 1970-71, variously known as the Sekolah Dasar Nasional Menteng No. 1 or the Basuki school, Barker writes:

When Obama attended 4th grade in 1971, Muslim children spent two hours a week studying Islam, and Christian children spent those two hours learning about the Christian religion.

During a recent visit to this public school, Barker found that weekly religious classes are required for all students, whether Muslims, Christians or Hindus, under the government curriculum. A new shiny mosque is in the corner of the courtyard. "The Muslims learn about Islam, prayer and religious activity," said Hardi Priyono, the vice principal for curriculum. "And for the Christians, during the religious class, they also have

a special room teaching Christianity. It's always been like that."

About Obama's step-father, Lolo Soetoro and his religiosity, Barker writes:

In their first neighborhood, Obama occasionally followed his stepfather to the mosque for Friday prayers, a few neighbors said. But Soetoro usually was too busy working, first for the Indonesian army and later for a Western oil company. "Sometimes Lolo went to the mosque to pray, but he rarely socialized with people," said Fermina Katarina Sinaga, Obama's 3rd-grade teacher at the Catholic school, who lived near the family. "Rarely, Barry [a nickname for Barack] went to the mosque with Lolo."

Barker learned from his friends and family that Lolo Soetoro, who died in 1987, was "much more of a free spirit than a devout Muslim" and "hardly the image of a pious Muslim."

His nephew, Sonny Trisulo, 49, said Soetoro always liked women and alcohol. One of his health problems was a failing liver. "He loved drinking, was a smart and warm person, the naughtiest one in the family," Trisulo recalled.

As for Zulfan Adi, cited in the Los Angeles Times piece:

Zulfan Adi, a former neighborhood playmate of Obama's who has been cited in news reports as saying Obama regularly attended Friday prayers with Soetoro, told the Tribune he was not certain about that when pressed about his recollections. He only knew Obama for a few months, during 1970, when his family moved to the neighborhood.

Does any of the above information from the Chicago Tribune article refute my analysis, as MMfA contends? It raises questions about two details in the Los Angeles Times account (the accuracy of the Catholic school's registration form and the reliability of Zulfan Adi as a source on Obama). But on the larger issue of Obama's religious practices during his Jakarta years, it confirms the Times account. Note in particular three excerpts from Barker's article:

"Interviews with dozens of former classmates, teachers, neighbors and friends show that Obama was not a regular practicing Muslim when he was in Indonesia" – implying he was an irregularly practicing Muslim.

"Obama occasionally followed his stepfather to the mosque for Friday prayers, a few neighbors said" – confirming that he did pray in the mosque.

"Obama's 3rd-grade teacher at the Catholic school, who lived near the family [said that] 'Rarely, Barry went to the mosque with Lolo'" – confirming that Obama attended mosque services.

All this matters, for if Obama once was a Muslim, he is now what Islamic law calls a murtadd (apostate), an ex-Muslim converted to another religion who must be executed. Were he elected president of the United States, this status, clearly, would have large potential implications for his relationship with the Muslim world.

In sum: Obama was an irregularly practicing Muslim who rarely or occasionally prayed with his step-father in a mosque. This precisely substantiates my statement that he "for some years had a reasonably Muslim upbringing under the auspices of his Indonesian step-father."

Therefore, what MMfA calls the "Obama-Muslim falsehood" is in fact confirmed by both articles as truthful and accurate.

Calling this a falsehood is in itself a falsehood.

Bush-Abbas, întâlnire istorică la Ramallah

de Clemens Verenkotte (DW)

Pe fundalul unor măsuri de securitate fără precedent, la Ramallah au avut loc în această dimineață discuțiile dintre George W. Bush și Mahmud Abbas.

Președintele american își propusese să îl convingă pe liderul palestinian să accepte soluționarea cât mai rapidă a divergențelor în procesul de pace cu Israelul.

Bush a insistat și asupra eficientizării luptei împotriva terorismului și a violenței în teritoriile palestinene.

"Bush se va întoarce acasă cu mâinile goale. Nu va reuși nimic. Sunt absolut sigur", spunea un palestinian înaintea întâlnirii.

Indiferent de orientarea politică, președintele Statelor Unite ale Americii nu este deloc iubit de palestinieni. Majoritatea populației este convinsă că Bush este părtinitor și că, față de predecesorii săi, el s-ar fi supus de prea multe ori cerințelor israelienilor. Nu Bush este cel chemat să rezolve conflictul israeloano-palestinian. Sarcina revine exclusiv autorităților israeliene, mai spun palestinienii.

Palestinienii care în această dimineață au aflat ce înseamnă să găzduiești un președinte american. La Ramallah, locuitorii nu au avut voie să iasă din case și nici măcar să deschidă ușile balcoanelor sau teraselor. Peste tot luneaștii americani vegheau la buna desfășurare a convorbirilor dintre Bush și Abbas, desfășurate la locuința liderului palestinian.

Nici vremea nu l-a întâmpinat cum se cuvine cu Bush: din cauza ceții, președintele american a trebuit să renunțe la deplasarea cu elicopterul și să se urce într-o mașină blindată.

Înainte de a ajunge la Ramallah, situat la 15 kilometri de Ierusalim, Bush dezvăluia ce urma să discute cu Mahmud Abbas.

"Prima întrebare va viza măsurile împotriva atacurilor pornite din Fâșia Gaza. Pentru că, de fapt, este vorba despre existența unui stat, trebuie să existe o poziție clară din partea guvernului palestinian, privind îndepărtarea extremiștilor și a teroriștilor, care folosesc teritoriile palestinene ca rampă de lansare a atacurilor asupra Israelului", declara președintele american cu puțin timp înaintea convorbirilor de la Ramallah.

Prima vizită a unui președinte american în teritoriile palestinene este privită cu scepticism de localnici

"Bush se află la putere de 8 ani și acum, în ultimul an vrea să rezolve totul. Trebuia să se ocupe de asta cu mult înainte", crede un palestinian de rând.

Cert este că la finalul discuțiilor de astăzi, în declarațiile de la conferința de presă comună, Bush a rămas optimist, spunând că Tratatul de pace între israelieni și palestinieni va fi semnat înainte ca el să părăsească Biroul Oval, în ianuarie 2009.

Israelul, SUA, arabii și Iranul

de Petre Iancu (DW)

Atenția întregii lumi se îndreaptă în aceste zile spre Orientul Mijlociu, unde președintele SUA, George Bush își continuă azi prima călătorie pe care a efectuat-o vreodată în Țara Sfântă.

Înainte de a se întâlni azi cu liderul palestinian Mahmud Abbas, Bush s-a consultat timp de două ore și jumătate de la Ierusalim, cu primul ministru israelian Ehud Olmert asupra modalităților fructificării eforturilor de pace în regiune. Ambele părți și-au elogiat mutual strădaniile depuse în vederea transpunerii viziunii privind crearea unui stat palestinian și realizarea păcii. Șeful executivului de la Ierusalim a scos în evidență șansa Israelului de a avea ca aliat și partener stăregic o Americă avându-l în frunte pe George Bush. La rândul său, șeful Casei Albe a contracarat un subterfugiu drag multor oficiali palestinieni, care admit formal dreptul la existență al Israelului, fără să-l accepte însă ca stat evreu.

Vizita lui Bush este din mai multe puncte de vedere una istorică. Nu doar pentru că e prima pe care o efectuează în zonă președintele american, frecvent acuzat că ar neglija Orientul Mijlociu și că ar fi prea circumspect în privința șanselor de pace ale regiunii. Ci și pentru că după cum a subliniat Bush, devine tot mai clar că ambele taberele implicate în conflictul israelian-palestinian, sunt gata să facă ample și dureroase concesii în interesul păcii.

În context Bush le-a cerut israelienilor să desființeze așezările construite fără aprobare oficială în ținuturile de pe malul apusean al Iordanului. În ce-l privește, premierul israelian a reiterat viguros hotărârea statului evreu de a-și respecta obligațiile și angajamentele asumate față de palestinieni. „Nu se vor construi noi așezări în teritorii”, a afirmat el, pe de o parte. Pe de alta, Olmert a rămas mai evaziv în privința dezvoltării așezărilor evreiești existente, precum și a cartierelor din Ierusalim, avînd alt statut decât așa-numitele „teritorii”. Potrivit premierului, dezvoltarea acestor centre de populație va continua, fapt pe care Israelul l-a afirmat în repetate rânduri.

Ceea ce, din unghiul Ierusalimului, nu va opri cele două părți să abordeze chestiunile de fond ale conflictului israeliano-palestinian.

Evident, constituie în sine un uriaș progres în procesul apropierei israeliano-palestiniene faptul că cele două părți se arată gata să dezbată aspecte esențiale ale litigiului, precum granițele, statutul Ierusalimului, repatrierea refugiaților și problema securității.

Or, un obstacol major în calea păcii, rămâne nerezolvarea celei din urmă. În timpul vizitei lui Bush, organizația extremistă islamică proiraniană Hamas, care controlează Gaza nu s-a mulțumit să organizeze proteste în masă împotriva președintelui american. Din fâșie s-au lansat din nou rachete împotriva orașelor situate pe teritoriul statului evreu. „Prima întrebare pe care i-o voi adresa lui Mahmud Abbas se va referi la intențiile sale vizînd stoparea acestor atacuri”, a declarat șeful Casei Albe.

Atît Bush, cât și Olmert și-au reiterat convingerea că e nevoie de un stat palestinian democratic, capabil să pună capăt agresiunilor extremiste și riscului transformării sale în bază teroristă. „Nu va fi pace decît cînd se va pune capăt terorismului pretutindeni, iar Gaza face parte din pachet”, a spus în context premierul israelian. Or Gaza e în mîna teroriștilor Hamas.

Ce șanse de succes are ca atare efortul de mediere al președintelui american? Bush a subliniat că SUA nu vor dicta pacea în regiune, silindu-i pe israelieni și pe palestinieni să se înțeleagă, fiindcă un dictat n-ar constitui o soluție durabilă. Un motiv în plus pentru mulți observatori să nu-și abandoneze scepticismul. Cu atît mai mult cu cît n-a dispărut nici pericolul nuclear iranian și nici implicarea Teheranului în susținerea grupărilor teroriste din regiune. Potrivit lui Bush, Iranul continuă să fie o amenințare la adresa păcii mondiale. Referindu-se la controversatul raport al serviciilor secrete americane privind programul nuclear iranian, Bush a reliefat că o țară lipsită de transparență precum Iranul poate să-și reia oricînd planurile suspendate la un moment dat.

Cît de copios domină subiectul iranian a reieșit și din avertismentul sever adresat de Bush Teheranului. Șeful Casei Albe a recomandat Iranului în termeni foarte duri să-și înceteze provocările la adresa forțelor americane, precum cea recentă implicînd vedete iraniene care au amenințat în strîmtoarea Hormuz navele marinei militare a SUA.

Încât nu e defel nefondată presupunerea potrivit căreia miza turneului președintelui american nu e doar impulsivitatea procesului și accelerarea de pace israeliano-arab întru crearea unui stat arab în Țara Sfântă în cursul anului curent.

Călătoria lui George Bush e în mare măsură o ripostă la amenințarea iraniană, expresia unei tentative de raliere a țărilor arabe din regiune la efortul izolării Teheranului și aliaților extremiști ai Iranului.

Blestematul dig al lui Saddam

de Daniel Pipes (Jerusalem Post)

Marirea numărului de trupe americane dă roade dar probleme structurale mai profunde continuă să apese pe umerii prezenței Americane în Irak. Cel mai mare dig din țară, la 40 de kilometri nord-vest de Mosul, lângă granița Turciei, simbolizează în mod spectacular această soartă.

Imediat după ocuparea Irakului în Aprilie 2003, un raport găsea că din fundația Digului de la Mosul "curge ca dintr-o sită și că digul e gata să se prăbușească." Un raport mai recent, încă secret, al Corpului Militar de Ingineri din SUA, trage concluzia că: "Digul are probabilitatea anuală de prăbușire, inacceptabilă." Mai clar, Corpul găsește actuala probabilitate de prăbușire ca fiind "excepțional de ridicată." Un funcționar superior descrie situația drept "o bombă cu efect întârziat gata să explodeze."

Digul de la Mosul, cunoscut în trecut drept Digul Saddam (În arabă: Sadd Saddam) este în pericol să se prăbușească. Aceasta deoarece el a fost construit pe o temelie de ghips care necesită infuzii permanente de mortar pentru a preveni erodarea fundației și prăbușirea colosului de pământ. De-a lungul anilor inginerii au pompat în fundație peste 50.000 tone de bentonită, ciment, apă și amestecuri cu aer. După cum explică Washington Post, "24 de mașini infernale amestecă 24 de ore pe zi pentru a pompa mortar adânc, la baza digului. Iar alte caverne se formează periodic pe măsură ce ghipsul se dizolvă dedesubtul structurii."

Cu toate aceste eforturi, condiția digului continuă a se deteriora, semnalând perspectiva unei prăbușiri totale. Dacă aceasta s-ar întâmpla pe când rezervorul este plin cu apă, prezice Engineering News-Record, "până la 12,5 miliarde de metri cubi de apă acumulați în spatele unui stâvilor umplut cu pământ și lung de 3,2 Km. [ar năvăli] bubuind în jos pe Valea Râului Tigru către Mosul, al doilea cel mai mare oraș din Irak. Valului cu creasta atingând 110m. îi va trebui aproape 2 ore să ajungă în orașul cu 1,7 milioane de locuitori." Pe deasupra, unele cartiere din Bagdad (populație 7 milioane) s-ar găsi sub 5m. de apă. Corpul Inginerilor estimează că inundația va ucide jumătate de million de oameni imediat, iar șocurile următoare, cum ar fi lipsa de electricitate și seceta, vor ucide încă mult mai mulți. (Nu întâmplător Irakul a fost locul cu Arca lui Noe). Ar fi probabil cea mai mare pierdere de vieți omenești provocată de om, din istorie.

Mulți oficiali Irakieni, din păcate, demonstrează o atitudine indiferentă față de aceste pericole, ceea ce îngreuează problema. De exemplu, ei resping drept ne necesară recomandarea Corpului Militar de a construi un al doilea dig, de rezervă, în aval.

Cu toate acestea, dacă o prăbușire catastrofală ar avea loc, cine ar fi învinuit pentru pierderea fără precedent de vieți omenești? Americanii, firește. Ceea ce este de înțeles deoarece Administrația Bush s-a angajat să reconstruiască viața Irak-ului, incluzând Digul de la Mosul. În mod specific, plătorii de impozite americani au plătit încercările de a redresa digul cu îmbunătățiri în cimentare, la un preț de 27 milioane de dolari. Inspectorul General pentru reconstrucția Irakului a caracterizat totuși aceste eforturi drept prost dirijate și inefective.

Pierderea masiva de vieți Irakiene va declanșa desigur teorii conspiraționiste despre malvoiența Americană, vor inspira o mânia de natură epică împotriva guvernului SUA și vor crea un adânc sentiment de vinovăție printre americani ei înșiși. Cu toate acestea vina și vinovăția vor fi cu totul greșit atribuite.

Ajutorul saudit și arab - nu banii americani - au fondat ceea ce s-a numit la început "Digul Saddam". Un consorțiu Germano-Italian condus de către Hochtief Aktiengesellschaft a făcut construcția în valoare de \$1,5 miliarde, în 1981-84. Având în special scopul politic, de a trâmbița regimul lui Saddam Hussein în

timpul războiului dintre Iran și Irak. Cu alte cuvinte, digul nu a avut nimic de a face cu Statele Unite – nici în fonduri, nici în construcție, nici în scop. Cu toate acestea, politica îndoielnică americană l-a transformat într-o "durere de cap" pentru americani.

Digul de la Mosul apare ca o replică a multiplelor probleme de mai mică anvergură a vieții din Irak, care au nimerit în poalele americanilor (și în cantitate mult mai mică în poalele partenerilor din coaliție), cum ar fi aprovizionarea cu combustibil și electricitate, bunul mers al școlilor și spitalelor, un sistem politic și legal drept și moderat, o atmosferă sigură și adăpostită de terorism.

Din Aprilie 2003, am susținut că această atribuire a responsabilității pentru viața domestică irakiană, nu le-a folosit nici americanilor, nici irakienilor. Cu toate acestea ea îi înhamă pe Americani la pierderi de vieți nedorite și ne necesare, ca și la obligații financiare și politice greu de dus. Pentru irakieni, după cum sugerează exemplul cu digul, ea încurajează iresponsabilitatea cu un potențial de consecințe dezastruase. O schimbare de direcție rapidă este necesară. Administrația Bush trebuie să restituie responsabilitatea pentru "bolile" Irakului, incluzând printre altele și în mod special Digul de la Mosul. Mai mult decât atât, ea trebuie să abandoneze concepția total eronată și anapoda a "războiului ca ajutor social," prin care eforturile militare ale SUA sunt judecate în special prin beneficiile pe care le aduce inamicului învins, mai curând decât cele aduse americanilor.

Ajutor financiar pentru Palestineni ? O idee proastă

de Daniel Pipes (Jerusalem Post)

Aruncatul cu bani spre Mahmoud Abbas și Autoritatea Palestiniană cu scopul de a realiza pacea a fost poziția continuă a Vestului, incluzând a Israelului încă de când Hamas-ul a ocupat Gaza în Iunie. Inșă, acest robinet deschis are rezultate neproductive și trebuie oprit urgent.

Câteva informații: Paul Morro de la Serviciul de Cercetări al Congresului raportează că, în 2006, Uniunea Europeană și statele membre au donat \$815 milioane Autorității Palestiniene, iar Statele Unite au trimis \$468 milioane. Când se adaugă și alți donatori, factura totală se ridică la aproape 1,5 miliarde.

Aceasta baftă continuă să crească. Președintele George W. Bush a cerut un supliment de \$410 în Octombrie, în plus față de donația de \$77 milioane, mai devreme în acest an. Departamentul de Stat justifică generoasa sumă cu motivul că " sprijină o nevoie critică și imediată de support pentru noul guvern al Autorității Palestiniene (PA), pe care și SUA și Israelul o consideră un adevărat aliat pentru pace." Într-o mărturie recentă șeful subcomisiei pentru Orientul Mijlociu și Asia de Sud din Camera Reprezentanților, Gary Ackerman, a sprijinit și el această donație suplimentară.

Nemulțumită cu felul cum cheltuiește banii platitorilor de impozite, Secretarul de Stat Condoleezza Rice a lansat "U.S.-Palestinian Public Private Partnership" pe 3 Dec., în care a introdus financieri de mare calibrul, cum sunt Sandy Weill și Lester Crown, cu scopul de a finanța, după cum spune Rice, "proiecte care ajungând direct la tinerii Palestineni, și pregătindu-i pentru responsabilitățile cetățeniei și conducerii, ar putea avea un impact pozitiv enorm."

Un raport sugerează că Uniunea Europeană a trimis Palestinenilor aproape \$2,5 miliarde anul acesta.

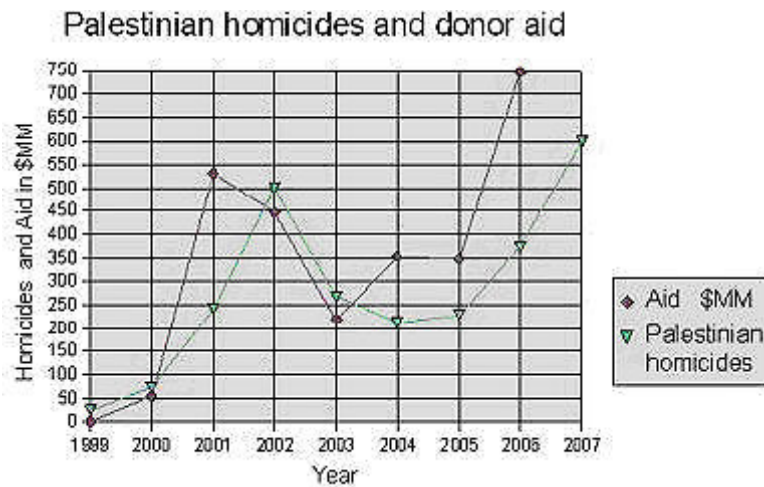
Looking ahead, Abbas announced a goal to collect pledges of \$5.8 billion in aid for a three-year period, 2008-10, at the "Donors' Conference for the Palestinian Authority" attended by over ninety states on

Monday in Paris. (Using the best population estimate of 1.35 million Palestinians on the West Bank, this comes to a staggering amount of money: per capita, over \$1,400 per year, or about what an Egyptian earns annually.) Endorsed by the Israeli government, Abbas won pledges for an astonishing \$7.4 billion (or over \$1,800 per capita per year) at the donors' conference.

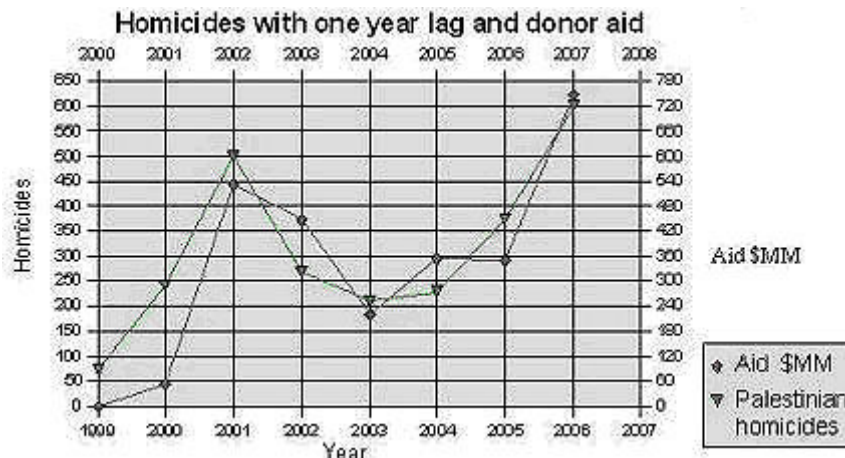
Privind spre viitor, Abbas a anunțat ca țintă, colectarea de promisiuni în valoare de \$5.8 miliarde în ajutor pentru perioada de 3 ani , 2008-10, la "Conferința donatorilor pentru Autoritatea Palestiniană", începută luni la Paris, la care au participat peste 90 de țări, (Folosind cea mai bună estimare a populației de 1.35 milioane de Palestinieni de pe Malul de Vest, această sumă este surprinzător de uriașă : pe cap de locuitor, ea reprezintă peste \$1400 anual, sau aproximativ ceea ce câștigă un egiptean într-un an). Sprijinit de către Guvernul Israelian, Abbas a adunat promisiuni pentru imensa sumă de \$74 miliarde (adică peste \$1800 pe cap de locuitor, annual) la această conferință.

Ei bine, este un chilipir dacă are success, nu ? Câteva miliarde ca să pună capăt unui conflict vechi de un secol – este în realitate un chilipir.

Însă o cercetare inovativă de către Steven Stotsky, un cercetător de la Comitetul pentru Acuratețe în rapoartele asupra Orientului Mijlociu din America (CAMERA), găsește că un influx de bani către Palestinieni, a avut istoric, un efect opus. Bazându-se pe statisticile oficiale ale Băncii Mondiale, International Monetary Fund, și a altor statistici oficiale, Stotsky compară două date, din 1999 : ajutorul bugetar acordat anual Autorității Palestiniene și numărul anual de omucideri de catre Palestiniene (incluzând și pe cele criminale și pe cele teroriste, cele cu victime și de partea Israeliană și de partea palestiniană). Pune într-un grafic, cele două valori numerice cu un ecou foarte ciudat :

Această corelație este și mai clară chiar când ajutorul pe un an este suprapus peste omuciderile în anul viitor:

Pe scurt, fiecare din cele aproximativ \$1,25 milioane din suportul în ajutorul bugetar se traduce în moarte în decursul unui an. După cum notează Stotsky, " Aceste statistici nu demonstrează că ajutorul internațional cauzează violența; dar ele provoacă întrebări despre cât de efectivă este folosirea donațiilor străine în promovarea moderației și în combaterea terorismului."

Palmaresul palestinian se potrivește unui model mai larg, după cum notează Jean-Paul Azam și Alexandra Delacroix într-un articol din 2006 , "Aid and the Delegated Fight Against Terrorism." Ei au găsit "un rezultat empiric destul de robust care arată că intensitatea activității teroriste a oricărei țări este în mod sigur corelată cu suma ajutorului străin primit de acea țară" – adică, cu cât e mai mare ajutorul străin, cu atât

crește și terorismul.

Dacă aceste studii merg exact contrar ipotezei convenționale că sărăcia, șomajul, represiunea, "ocupația", și descurajarea îi duc pe palestinieni la violența criminală, ele confirmă părerea mea mai veche despre intoxicarea palestiniană ca fiind adevărata problemă. Cu cât Palestinenii obțin mai mulți bani, cu atât ei devin mai puternici și cu atât mai inspirați să apuce calea armelor.

O înțelegere anapoda a economiei de război a dominat în Israel de la negocierile de la Oslo care au început în 1993. În loc să-i lipsească de resurse pe dușmanii lor Palestineni, Israelienii au urmat misticele contemplări, ale lui Shimon Peres și în special volumul său din 1993, *The New Middle East*, pentru a le acorda putere economică. După cum am scris în 2001, aceasta "este același lucru ca aprovizionarea cu bunuri a inamicului în timpul ostilităților – o idee nu foarte strălucită".

În loc să fondeze în continuare apetitul belicos al palestinienilor, statele vestice, începând cu Israelul, ar trebui să taie toate fondurile către Autoritatea Palestiniană.

Acest Raport NIE mărește posibilitatea unui război împotriva Iranului

de Daniel Pipes (Jerusalem Post)

Odată cu publicarea complet neașteptată pe 3 Decembrie a raportului numit "National Intelligence Estimate" (NIE), "Iran: Nuclear Intentions and Capabilities," a ieșit la suprafață un consens cum că războiul cu Iranul "pare acum să fi dispărut din program." Într-adevăr președintele Iranian, Mahmoud Ahmadinejad, pretinde că raportul a dat o "lovitură fatală" inamicilor țării, iar un purtător de cuvânt al Ministerului de Externe îl numește : "o victorie măreață".

Nu sunt de acord cu acest consens, fiind de părere că acțiunea militară împotriva Iranului este acum mai probabilă decât înaintea publicării raportului NIE.

Punctul de vedere principal al NIE, găsit chiar în prima frază, susține în mod clar: "Judecăm cu o mare siguranță că în toamna lui 2003, Teheranul a intrerupt programul de înarmare nucleară." Alți analiști – John Bolton, Patrick Clawson, Valerie Lincy and Gary Milhollin, Caroline Glick, Claudia Rossett, Michael Rubin, și Gerald Steinberg – au disecat cu pricepere și au respins această neglijență, politizată, strigătoare la cer parodie a unei bucăți propagandistice, astfel încât nu este nevoie să mă mai bag și eu. Mai mult chiar, importanți membrii ai Congresului "nu sunt convinși" de concluziile NIE. Lideri din Franța și Germania l-au snobat, după cum a făcut și North Atlantic Treaty Organization, ba chiar și International Atomic Energy Agency si-a exprimat dubiile. British intelligence este de părere că partenerii lor Americani au fost legați la ochi iar cei de la Israeli intelligence au fost șocați și dezamăgiți.

Așadar, să sărim peste asta și să ne întrebăm care sunt implicațiile de lungă durată ale raportului din 2007 ?

În folosul discuției, să presupunem că Raportul NIE din Mai 2005, unde 16 agenții de Informații Americane au socotit "cu un mare factor de siguranță, că Iranul este în prezent hotărât să dezvolte arme nucleare", a fost corect. Să presupunem de asemenea, că există 3 răspunsuri americane posibile la construirea arsenalului nuclear iranian :

Convingerea iranianilor să oprească de bună voie programul de înarmare.

Făcând acest lucru pentru ei printr-o intervenție militară (care nu trebuie să fie neapărat o lovitură directă asupra infrastructurii nucleare ci poate fi pe căi indirecte, cum ar fi un embargo asupra produselor petrochimice rafinate prin împiedicarea importării lor în țară)

Permițându-i să culmineze prin obținerea de către Iran a bombei nucleare.

Cât despre Opțiunea nr.3, Președintele Bush recent a spus că "oricine este interesat în prevenirea celui de-al III-lea Război Mondial,... trebuie să fie interesat în împiedicarea [Iranienilor] de a obține cunoștințele necesare pentru a fabrica o armă nucleară." Deocamdată, inefectivul raport NIE nu l-a făcut să se răzgândească. El apare să împărtășească vederile lui John McCain că "Nu există decât un lucru mai rău decât exercitarea opțiunii militare de către Statele Unite. Acesta este un Iran înarmat nuclear."

Deaceia, problema reală este nu dacă Iranul va fi oprit ci, cum va fi oprit.

Raportul NIE din 2007 a pus punct în mod efectiv Opțiunii Nr.1, convingerea iranianilor însăși să stopeze programul nuclear, deoarece acest drum necesită un larg acord extern. Alianța țărilor cheie unite în aprobarea Security Council Resolution 1737 din Decembrie 2006, a cauzat conducerii iraniene să răspundă cu grijă și teamă; dar liniștitoare concluzie NIE împiedică o astfel de cooperare și exercitare a

presiunii pe o scară largă.

Când Washingtonul exercită azi o presiune asupra statelor vestice, Rusiei, Chinei și IAEA, aceștia pot scoate raportul din sertar, să-l fluture în fața americanilor și să refuze cooperarea. Mai rău, NIE a trimis un semnal către mințile apocaliptice ale conducerii din Tehran cum că primejdia sancțiunilor externe a luat sfârșit și ca ei pot să continue nestânjeniți construirea bombeii.

Rămâne Opțiunea Nr.2, un fel de intervenție directă. Da, însă acesta nu prea pare posibil acum când raportul NIE a căzut ca o bombă și dezbaterile și-au schimbat direcția. Dar oare aceest raport de 1000 de cuvinte amplu criticat, poate continua să domine procesul de înțelegere a problemei de către America? Il va face el pe George W. Bush să se răzgândească ? Se poate extinde influența acestui raport pentru un an de acum încolo ? Se va extinde ea încă mai departe, până la administrația următorului președinte ?

Foarte neverosimil, deoarece aceste proiecte presupun un echilibru – că acest singur raport poate sa anuleze toate celelate interpretări, că acțiuni noi în Iran nu vor avea loc, că discuția asupra intențiilor nucleare iraniene sistate la începutul lui Decembrie 2007, nu va reînvia vreodată. Dezbaterile vor continua în mod sigur să evolueze și influența acestui raport NIE se va estompa devenind încă unul dintre estimările, tehnice și ne-tehnice, oficiale și ne-oficiale, Americane și ne-Americane.

Pe scurt, cu Opțiunea Nr.1 subminată și Opțiunea Nr.3 inacceptabilă, Opțiunea Nr. 2 – războiul dus fie de USA fie de forțele israeliene – devine mai probabilă. Astfel au reușit să-și creeze propriul lor coșmar, acei cu vederea îngustă, cu gândirea redusă, birocrați in mod flagrant partizani, aflați în servciile de informații, prin încercarea lor de a ascunde realități neplacute.

Escaladarea situației din Liban

de Jörg Kaminski (DW)

Francois al Haj, un general de grad înalt al armatei libaneze a fost ucis astăzi în timpul unui atentat cu bombă comis la Beirut.

Atentatul a contribuit la escaladarea situației deja extrem de tensionate din țară. De luni de zile guvernul pro occidental și opoziția pro siriană nu reușesc să cadă de acord asupra viitorului președinte al Libanului. Luni urmează a avea loc deja un al noulea demers în acest sens.

Armata libaneză se bucură de un foarte bun renume. Ea e considerată a fi singura instituție a statului care mai funcționează. În disputa dintre cele două tabere, opoziția pro și guvernul anti sirian, armata a adoptat o poziție neutră. Renumele bun al armatei se datorează conducerii sale: înainte de toate generalului Suleiman, care poate spera să devină noul președinte al Libanului dar și generalului Francois al Haj, care ar fi urmat să-i ia locul într-o atare situație.

Al Haj, unul din puținii eroi naționali a fost ucis miercuri în primele ore ale dimineții la Beirut printr-un atentat cu bombă. Generalul se afla în drum spre locul său de muncă. Atentatul s-a produs în apropierea ministerului apărării și a palatului prezidențial. Reprezentați guvernamentali au acuzat de îndată Damascul de implicare în acest atentat. S-au făcut auzite și voci care cred că autorii ar face parte din rețeaua teroristă Al Qaeda. Generalul al Haj a condus operațiunile de la începutul anului contra unor extremiști islamiști într-una din taberele de refugiați palestinieni din nordul Libanului.

Hilal Khashan, profesor la universitatea americană din Beirut e de părere că atentatul va apropia cele două grupări învrăjbite și va face posibilă alegerea - în sfârșit - unui nou președinte. Atentatul, spune el, va crea un nou climat în țară în favoarea armatei.

Atentatul de astăzi este însă și un avertisment. În Liban nimeni nu se poate simți în siguranță. Nici măcar armata.

Mai este Turcia un aliat al Occidentului?

de Daniel Pipes (Jerusalem Post)

“Departate de a fi o sursă de anti-americanism în Turcia, AKP reprezintă un partener ideal al Statelor Unite în regiune.” Așa socotește Joshua W. Walker, un fost funcționar la Secția “Turcia” din Departamentul de Stat, care studiază astăzi la Princeton University, referindu-se la Partidul Justiției și Dezvoltării (cunoscut drept AKP). Scriind în The Washington Quarterly, Walker suportă teza sa notând rolul constructiv jucat de Turcia în Irak, lăudând “modul grijuliu în care AKP a protejat alianța [cu SUA] și a încercat să lucreze cu Administrația Bush, în special prin comparație cu alte națiuni Europene.”

Nu numai atât; el apreciază slăbirea sistemului secular turcesc, pe care-l disprețuiește ca pe “un sistem care a reușit timp de cateva decade să definească secularismul într-un mod atât de limitat, încât a salvat trăsăturile învechite represive și antidemocratice ale statului turcesc.”

Această analiză, a “Reexaminării alianței Americano-Turcă,” este o provocare pentru unul ca mine, care prețuiește îndelungata conducere secularistă și suspectează AKP-ul de a fi o organizație islamistă ce urmărește să impună legea islamică (Shari'a) și poate chiar să răstoarne ordinea secularistă atâturkistă, pentru a crea Republica Islamică Turcă.

Noile realități necesită o dureroasă reconsiderare și renunțarea la sentimentele calde care s-au clădit de-a lungul a 60 de ani de alianță. Sunt necesari pași hotărâți pentru a aduce țara înapoi în sfera vestică și în același timp a para pagubele pe care o Turcie condusă de islamisti poate aduce intereselor vestice. Deși toate guvernele vestice împărtășesc în prezent superficialele acomodări ale lui Walker și chiar entuziasmul pentru o Turcie din ce în ce mai ostilă, cuvintele lor calmante și analizele lor volubile nu trebuie să permită ascunderea primejdioaselor schimbări de situație ce au loc în prezent.

În chip ajutător, Walker evidențiază aceste noi realități. Pentru început, anti-americanismul a prosperat exuberant în cei cinci ani de guvernare AKP, până acolo că turcii se clasează în sondajele curente de opinie ca poporul cel mai ostil Americii, din lume. Un sondaj din 2000 arăta că 52% dintre ei privesc favorabil Statele Unite; în 2007 au mai rămas numai 9%. Guvernul lui Recep Tayyip Erdoğan și Abdullah Gül, indiscutabil au ajutat în cultivarea a ceea ce Walker numește “o alunecare de lungă durată spre anti-americanism ceea ce nu va dispărea pur și simplu cu venirea unui nou președinte SUA, în 2009.”

Evenimentul catalitic, devenit azi emblematic a fost votul din 1 Martie 2003 al parlamentului turc de a nu permite forțelor americane să folosească teritoriul turcesc ca rampă de lansare în atacarea regimului lui Saddam Hussein din Irak. Acest refuz a dat naștere la suspiciune mutuală și a exclus Ankara din procesul de decizie asupra Irak-ului, excludere care a avut importante consecințe atunci când Guvernul Regional Kurd a preluat puterea în Irak-ul de Nord, permițând grupului terorist anti-turc, Partidul Muncitoresc din Kurdistan (cunoscut drept PKK) să folosească teritoriul irakian în lansarea de atacuri împotriva intereselor turce, inflamând opinia publică turcă.

Dezvoltarea unei dramatice noi politici externe, supranumită “adâncime strategică,” o politică care cere ca Ankara să pună emfaza pe relațiile cu vecinii și să reducă dependența de Washington, a creat de asemenea tensiune când avocatul ei principal, Ahmet Davutoğlu, a devenit consilier șef de politică externă pentru Erdoğan. Walker recunoaște că “Acest tip de politică nu duce la nimic bun în cadrul istoricei alianțe cu SUA.”

În mod ironic, aceste probleme pe care singură și le-a creat într-o oarecare măsură, Administrația Bush, prin încercarea mai veche de a încuraja islamistii cu respect de lege a fi aleși la putere, pe la sfârșitul anului 2002, l-a ajutat pe Erdoğan să-și consolideze ceea ce pe atunci era o poziție legală relativ slabă. Asta tocmai pe când ne ținând seamă de precedent, președintele s-a întâlnit cu el – un simplu lider de partid în vremea aceea, și nu un oficial de stat – la Casa Albă. În estimarea lui Walker, aceasta a trimis “un semnal de sprijin clar din partea Administrației Bush pentru Erdoğan și guvernul AKP.”

Împreună cu Japonia, Turcia s-a dovedit a fi una dintre cele mai maleabile țări. În numai 15 ani și aproape de unul singur, Atatürk a reușit sa îndrepte țara către vest; în numai 5 ani, Erdoğan a început să o oreinteze către Est. Recenta transformare s-a petrecut atât de rapid că - în pofida relațiilor formale cu NATO - Turcia nu mai poate fi considerată un aliat al vestului. Desigur nu poate fi considerată nici ca inamic. Mai curând cade în categoria “cu statut mijlociu” – ca Rusia, China, și Arabia Saudită – adică un rival. Într-o zi cooperează, în alta este în competiție. Foarte curând ar putea chiar să amenințe.

Influențele externe vor avea un impact limitat asupra unei Turcii determinată să devină Islamistă, însă uneltele existente trebuie folosite pe deplin. Cel mai important, unei Turcii ideologic militante trebuie să i se refuze apartenența la Uniunea Europeană.

Acceptarea Israelului ca Stat Evreiesc?

de Daniel Pipes (Jerusalem Post)

În mod cu totul surprinzător, ceva folositor a rezultat din combinația dintre neinspiratul meeting de la Annapolis și slăbitul prim ministru israelian, Ehud ("Pacea asigurată prin concesii") Olmert. Rupând-o cu predecesorii săi, Olmert a cerut în mod răspicat ca partenerii săi palestinieni în negocieri, să accepte existența permanentă a Israelului ca stat evreiesc, cerând astfel un răspuns corespunzător.

În cazul în care palestinienii nu recunosc Israelul ca pe un "stat evreiesc", a anunțat Olmert pe 11 Noiembrie, convorbirile relative la Annapolis nu vor avea loc. "Nu intenționez vreun compromis în privința chestiunii statului evreiesc. Aceasta va fi o condiție pentru recunoașterea noastră a unui Stat Palestinian."

El a confirmat a doua zi aceste puncte de vedere, descriind "recunoașterea Israelului drept stat pentru poporul evreu" drept "punct de lansare a tuturor negocierilor". Nu vom avea convorbiri cu nimeni din lume asupra faptului că Israelul este statul poporului evreu." Conducerea Palestiniană, a subliniat el, trebuie "să dorească pacea cu Israelul, ca stat evreiesc".

Evidențierea acest subiect are meritul de a îndrepta în cele din urmă atenția asupra problemei centrale în conflictul Arabo-Israelian – Sionismul, mișcarea națională evreiască, un subiect care este de obicei ignorat, în tumultul negocierilor. Încă din momentele inițiale după nașterea statului, acestea s-au focalizat în chestiuni intricate mai puțin importante cum ar fi granițele, amplasarea trupelor, armamentul, și controlul armamentului, locurile sfinte, resursele naturale, drepturile rezidenților, reprezentarea diplomatică și relațiile externe.

Conducerea Palestiniană a răspuns cu repeziciune și fără echivoc cererilor lui Olmert :

The Higher Arab Monitoring Committee în Nazareth, a cerut în unanimitate, Autorității Palestiniene să nu recunoască Israelul ca pe un Stat Evreiesc.

Salam Fayad, "primul ministru" al Autorității Palestiniene: "Israelul se poate defini pe sine însuși după cum îi place, dar Palestiniienii nu-l vor recunoaște ca Stat Evreiesc ."

Yasser Abed Rabbo, secretar general al comitetului executiv al Organizației pentru Eliberarea Palestinei : "Această chestiune nu se află pe masa de tratative; ea este propusă numai pentru consumul intern [israelian]."

Ahmad Qurei, șeful negociator Palestinian : "Această [cerere] este absolut respinsă."

Saeb Erekat, șeful Departamentului de negocieri al OEP: "Palestinienii nu vor recunoaște niciodată identitatea evreiască a Israelului. ... Nu există nici o țară în lume unde identitățile religioase și cele naționale sunt amestecate."

Generalizarea lui Erekat este în același timp curioasă și edificatoare. Nu numai că 56 de state și OEP aparțin de Organization of the Islamic Conference, dar cele mai multe dintre ele, incluzând OEP, mențin Shari'a (legea Islamică) ca singură sursă legislativă. Arabia Saudită cere chiar ca fiecare cetățean să fie musulman.

Mai mult decât atât, legătura religios-națională se extinde dincolo de țările musulmane. Legea Argentiniană, arată Jeff Jacoby de la Boston Globe, " obligă suportul guvernului pentru credința romano-catolică. Regina Elisabeta II-a este guvernatorul suprem al Bisericii Angliei. În regatul Himalayan Bhutan, constituția proclamă Budismul ca pe 'moștenirea spirituală a națiunii'...' Religia principală în Grecia', declarată în Secțiunea a doua a Constituției Grecești, 'este cea a Bisericii Ortodoxe de Est a lui Cristos'"

Așadar, de ce batjocoritorul principiu de a refuza Israelul drept Stat Evreiesc ? Poate pentru că OEP încă mai intenționează să elimine Israelul ca Stat Evreiesc.

Notați expresia mea "să elimine" și nu "să distrugă". Da, până acum anti-Sionismul a luat în general o formă militară, de la Gamal Abdel Nasser și a sa "aruncare a Evreilor în mare" până la Mahmoud Ahmadinejad și a sa "Israelul trebuie șters de pe hartă." Însă puterea Forțelor de Apărare Israeliene a incitat spre o angajare mai subtilă, de a accepta un Stat Israelian, dar desființându-i caracterul evreiesc. Anti-Sioniștii consideră câteva cărări pentru a obține aceasta.

Demografia: Palestiniienii pot întrece numeric populația evreiască a Israelului, un scop pe care l-au semnalat prin cererea lor asupra "dreptului de întoarcere" și prin așa-zisul război al embrionului.

Politica: cetățenii arabi din Israel refuză din ce în ce mai mult natura evreiască a țării și cer ca statul să devină bi-național.

Terorismul: Cele 100 de atacuri palestinieni pe săptămână, în perioada Septembrie 2000-Septembrie 2005, au urmărit să producă un declin economic, în emigrație și în politica concesiilor.

Izolare: Toate acele rezoluții ale ONU, condamnările editoriale și agresiunile din campusurile universitare sunt direcționate în a toci spiritul Sionist.

Recunoașterea arabă a naturii evreiești a Israelului trebuie să aibă o înaltă prioritate diplomatică. Până când palestinienii nu acceptă în mod formal Sionismul, și apoi continuă prin încetarea tuturor varietăților strategice de a elimina Israelul, negocierile trebuie să fie oprite și nu re-începute. Până atunci nu este nimic de discutat.

Washingtonul protejează pe șefii teroriștilor

de Daniel Pipes (Jerusalem Post)

Politica antiteroristă a administrației Bush pare dură dar în interiorul tribunalelor ea se evaporază, favorizând în mod consistent nu pe victimele americane ci pe teroriștii străini.

Să privim doar la procesul civil început datorită unui atac sinucigaș la Ierusalim în Septembrie 1997. Hamas-ul și-a asumat responsabilitatea pentru cinci morți și 192 de răniți, incluzând câțiva americani. Pe motiv că Republica Islamică Iran a finanțat Hamas-ul, cinci studenți americani răniți au dat în judecată regimul, cerând despăgubiri.

Marturii experte au stabilit vinovăția regimului, în timpul a 4 zile de proces, ceea ce l-a determinat pe judecătorul Ricardo M. Urbina, pe baza amendamentului Flatow din cadrul Actului Imunității Suverane Străine, să amendeze guvernul Iranian și Corpul Gărzilor Revoluționare cu suma de 251 Milioane Dolari ca despăgubiri și pedeapsă.

Reclamanții au urmărit să pună poporeală pe bunurile guvernului Iranian în Statele Unite, în conformitate cu puțin cunoscuta secțiune, 201a din cadrul Actului de Asigurare pentru Riscuri legate de Terorism din 2002, care stipulează : " Indiferent de orice altă previziune a legii ... în fiecare caz unde o persoană a obținut un verdict împotriva unei părți teroriste ca urmare a unui act terorist... bunurile blocate ale părții teroriste... vor fi supuse despăgubirilor."

Depistarea bunurilor Iraniene, totuși, s-a dovedit a nu fi o sarcină ușoară, deoarece majoritatea lor au fost retrase de către autoritățile iraniene, după criza cu ostatecii de la ambasadă din 1979-81. De aceea avocatul principal al victimelor, David Strachman din Providence, R.I., a născocit câteva idei creatoare, cum ar fi interceptarea expedierilor iminente a unor table de lut Iraniene împrumutate Universității din Chicago pentru o perioadă de până la 70 de ani.

Strachman a găsit numai un singur deposit important de bani aparținând guvernului Iranian : aproximativ \$150,000 la Bank of New York, într-un cont aparținând Bancii Melli, cea mai mare bancă din Iran, proprietate totală a regimului. Totuși când reclamanții au cerut în mod legal aceste fonduri, Bank of New York a deschis un proces federal cerând o determinare legală asupra bunurilor Băncii Melli aflate în posesia ei.

Sarcina vitimelor în acest caz ar fi părut ușoară dat fiind că Guvernul SUA(1) consideră Banca Melli ca pe "un instrument în posesia totală" a guvernului Iranian și că (2) consideră guvernul iranian ca pe o "parte teroristă".

Dar nu, Ministerul Justiției din SUA "a abordat acest caz ca "amicus curiae" în sprijinul Băncii Melli." A făcut-o, explică un purtător de cuvânt al Ministerului de Finanțe, " pentru a demonstra o interpretare corectă" a regulamentului SUA. Această dezvăluire "amicus", se pare că a influențat în mod decisiv pe judecătorul procesului, Denise Cote, care a adoptat poziția comună a Băncii Melli și a Ministerului Justiției in toto și a decis în Martie 2006 împotriva acordării de fonduri, victimelor. S-a apelat la Curtea din Circuitul Doi, dar și ea a ținut partea Ministerului Justiției, încheind total procesul în Aprilie 2007.

Fondurile eliberate astfel, au fost imediat scoase cu totul de către Banca Melli dela Bank of New York și transferate dincolo de jurisdicția SUA.

Povestea nu se sfârșește aici. In Octombrie 25, Departmentul de Stat a anunțat ca Banca Melli va fi

eliminată de acum încolo din sistemul financiar al SUA deoarece ea "aduce servicii bancare pentru entități implicate în programe nucleare și balistice", prin facilitarea a "numeroase cumpărături de materiale sensibile". În continuare, a găsit că Banca Melli "a fost folosită pentru a trimite cel puțin \$100 milioane" fronturilor teroriste iraniene, incluzând cele care au instruit pe acei membrii Hamas care au săvârșit bombardarea de la Ierusalim din 1997.

Această incompetență strigătoare la cer – Washingtonul mai întâi ajutând Banca Melli și apoi sancționând-o – se potrivește unui stil mai larg al agențiilor federale care slujesc de avocat în favoarea teroriștilor.

Ministerul Justiției a încercat să protejeze Teheranul împotriva cererilor victimilor în cazul Universității din Chicago.

S-a opus la acordarea a numai \$10,000 din fondurile iraniene unora dintre familiile victimelor din 1997; și, când familia a câștigat în curtea districtului, au apelat verdictul.

S-a amestecat în cazul Ungar contra Hamas pentru a împiedica victimele orfane să primească suma de \$5 milioane aparținând Fundației Holy Land, or organizație din Texas, urmărită legal drept firmă slujind drept frontispiciu pentru Hamas.

În Ungar contra OEP și AP, Departamentul de Stat a salvat Organizația pentru eliberarea Palestinei când Ungar a încercat să ducă la îndeplinire hotărârea curții de a li se acorda \$116 milioane, hotărâre luată bazat pe valoarea unei clădiri cu birouri în Manhattan aparținând OEP-ului.

Nu este ceva serios greșit în faptul că guvernul SUA ia apărarea teroriștilor în mod consistent și, după cum susține Strachman, "nu a sprijinit niciodată victimele terorismului în a-și colecta sumele acordate de Curte"? Să sperăm că nu va fi nevoie de o nouă catastrofă teroristă pentru a revizui această politică nechibzuită.

Blestematul dig al lui Saddam

de Daniel Pipes (Jerusalem Post)

Marirea numărului de trupe americane dă roade dar probleme structurale mai profunde continuă să apese pe umerii prezenței americane în Irak. Cel mai mare dig din țară, la 40 de kilometri nord-vest de Mosul, lângă granița Turciei, simbolizează în mod spectacular această soartă.

Imediat după ocuparea Irakului în Aprilie 2003, un raport găsea că din fundația Digului de la Mosul "curge ca dintr-o sită și că digul e gata să se prăbușească." Un raport mai recent, încă secret, al Corpului Militar de Ingineri din SUA, trage concluzia că: "Digul are probabilitatea anuală de prăbușire, inacceptabilă." Mai clar, Corpul găsește actuala probabilitate de prăbușire ca fiind "excepțional de ridicată." Un funcționar superior descrie situația drept "o bombă cu efect întârziat gata să explodeze."

Digul de la Mosul, cunoscut în trecut drept Digul Saddam (În arabă: Sadd Saddam) este în pericol să se prăbușească. Aceasta deoarece el a fost construit pe o temelie de ghips care necesită infuzii permanente de mortar pentru a preveni erodarea fundației și prăbușirea colosului de pământ. De-a lungul anilor inginerii au pompat în fundație peste 50.000 tone de bentonită, ciment, apă și amestecuri cu aer. După cum explică Washington Post, "24 de mașini infernale amestecă 24 de ore pe zi pentru a pompa mortar adânc, la baza digului. Iar alte caverne se formează periodic pe măsură ce ghipsul se dizolvă dedesubtul structurii."

Cu toate aceste eforturi, condiția digului continuă a se deteriora, semnalând perspectiva unei prăbușiri totale. Dacă aceasta s-ar întâmpla pe când rezervorul este plin cu apă, prezice Engineering News-Record, "până la 12,5 miliarde de metri cubi de apă acumulați în spatele unui stâvilor umplut cu pământ și lung de 3,2 Km. [ar năvăli] bubuind în jos pe Valea A râului Tigru către Mosul, al doilea cel mai mare oraș din Irak. Valului cu creasta atingând 110m. îi va trebui aproape 2 ore să ajungă în orașul cu 1,7 milioane de locuitori." Pe deasupra, unele cartiere din Bagdad (populație 7 milioane) s-ar găsi sub 5m. de apă.

Corpul Inginerilor estimează că inundația va ucide jumătate de milion de oameni imediat, iar șocurile următoare, cum ar fi lipsa de electricitate și seceta, vor ucide încă mult mai mulți. (Nu întâmplător Irakul a fost loc cu Arca lui Noe). Ar fi probabil cea mai mare pierdere de vieți omenești provocată de om, din istorie.

Mulți oficiali irakieni, din păcate, demonstrează o atitudine indiferentă față de aceste pericole, ceea ce îngreuează problema. De exemplu, ei resping drept ne necesară recomandarea Corpului Militar de a construi un al doilea dig, de rezervă, în aval.

Cu toate acestea, dacă o prăbușire catastrofală ar avea loc, cine ar fi învinuit pentru pierderea fără precedent de vieți omenești? Americanii, firește. Ceea ce este de înțeles deoarece Administrația Bush s-a angajat să reconstruiască viața Irak-ului, incluzând Digul de la Mosul. În mod specific, plătitorii de impozite americani au plătit încercările de a redresa digul cu îmbunătățiri în cimentare, la un preț de 27 milioane de dolari. Inspectorul General pentru reconstrucția Irakului a caracterizat totuși aceste eforturi drept prost dirijate și inefective.

Pierderea masivă de vieți irakiene va declanșa desigur teorii conspiraționiste despre malvoiența Americană, vor inspira o mânie de natură epică împotriva guvernului SUA și vor crea un adânc sentiment de vinovăție printre americani ei înșiși. Cu toate acestea vina și vinovăția vor fi cu totul greșit atribuite.

Ajutorul Saudit și Arab - nu banii Americani - au fondat ceea ce s-a numit la început "Digul Saddam". Un consorțiu Germano-Italian condus de către Hochtief Aktiengesellschaft a făcut construcția în valoare de \$1,5 miliarde, în 1981-84. Având în special scopul politic, de a trâmbița regimul lui Saddam Hussein în timpul războiului dintre Iran și Irak. Cu alte cuvinte, digul nu a avut nimic de a face cu Statele Unite - nici

în fonduri, nici în construcție, nici în scop. Cu toate acestea, politica îndoielnică Americană l-a transformat într-o "durere de cap" pentru Americani.

Digul de la Mosul apare ca o replică a multiplelor probleme de mai mică anvergură a vieții din Irak, care au nimerit în poalele Americanilor (și în cantitate mult mai mică în poalele partenerilor din coaliție), cum ar fi aprovizionarea cu combustibil și electricitate, bunul mers al școlilor și spitalelor, un sistem politic și legal drept și moderat, o atmosferă sigură și adăpostită de terorism.

Din Aprilie 2003, am susținut că această atribuire a responsabilității pentru viața domestică irakiană, nu le-a folosit nici Americanilor, nici Irakienilor. Cu toate acestea ea îi înhamă pe Americani la pierderi de vieți nedorite și ne necesare, ca și la obligații financiare și politice greu de dus. Pentru Irakieni, după cum sugerează exemplul cu digul, ea încurajează iresponsabilitatea cu un potențial de consecințe dezastruase.

O schimbare de direcție rapidă este necesară. Administrația Bush trebuie să restituie responsabilitatea pentru "boliile" Irakului, incluzând printre altele și în mod special Digul de la Mosul. Mai mult decât atât, ea trebuie să abandoneze concepția total eronată și anapoda a "războiului ca ajutor social," prin care eforturile militare ale SUA sunt judecate în special prin beneficiile pe care le aduce inamicului învins, mai curând decât cele aduse Americanilor.

Jerry Seinfeld s-a întors acasă (AR)

Unul dintre cei mai cunoscuți comedienți din lume, celebrul Jerry Seinfeld, s-a întors în țara sa de origine, Israel, prima oară în 37 de ani, pentru promovarea noului său film de animație, **Bee Movie**. Cu această ocazie, actorul care a făcut o avere impresionabilă cu serialul ce-i poartă numele, în vârstă de 53 de ani, a fost primit în audiență de președintele israelian Shimon Peres. Starul a profitat de faptul că se află în țara sa de origine și a vizitat și partea veche a orașului Ierusalim și muzeul Holocaustului, iar apoi și-a amintit că în 1970 s-a oferit voluntar pentru crearea, în nordul țării a unui Kibbutz (gospodărie colectivă agrară).

Negocieri între Mahmud Abbas și gruparea Hamas?

de Clemens Verenkotte (DW)

Președintele Mahmud Abbas s-a arătat foarte hotărât la Ramallah:

„Ceea ce s-a întâmplat într-o parte a patriei noastre reprezintă un fel de puci al premierului și al ministrului de interne Hanijeh. Dar în același timp nu suntem împotriva unui dialog cu gruparea Hamas, pentru că ne dorim să unim poporul palestinian. Însă Hamasul trebuie să renunțe la demersurile sale abuzive, doar în

aceste condiții putem să ajungem la un dialog.“

Rămâne încă de văzut, dacă gruparea Hamas va fi dispusă să renunțe la Fâșia Gaza, pe care a izolat-o complet de Israel din iunie. În urma acestei situații, condițiile de viață a 1,5 milioane de persoane din această regiune s-au înrăutățit în mod dramatic. Ca reacție la atacurile cu rachete Kassam asupra zonei de frontieră cu Fâșia Gaza, Israelul a redus livrările de benzină și gaz. Ismail Hanijeh, șeful de guvern destituit și actualul lider Hamas din Gaza, a declarat pe 6 decembrie că gruparea sa ar fi dispusă să negocieze cu mișcarea Fatah condusă de președintele palestinian Abbas. Acest dialog ar putea fi mediat de statele arabe. Hanijeh a declarat textual: „Subliniem că suntem dispuși să purtăm un dialog necondiționat sub conducere arabă.“

În primăvară, Hamas și Fatah au căzut de acord asupra unei alianțe sub conducerea casei regale saudite, alianță care s-a destrămat însă deja în iunie prin preluarea puterii de către Hamas. Liderul Hamas Hanijeh a condamnat din nou conferința pentru orientul apropiat de la Annapolis, din motiv că gruparea sa radicală nu s-a numărat printre invitați, susținând chiar că summitul i-ar fi oferit Israelului o acoperire pentru comiterea unor acte de violență. Armata israeliană a început de mai multe săptămâni operațiunile militare împotriva extremiștilor din Gaza.

Cercetați totul, și luați ce este bun. Romanian Times, All rights reserved, Portland Oregon 2007